

Ἀντίκρουσα ἔτσι μὲ θάρρος περισσότερο
 Τῆς φύσης τὰ φαινόμενα τ' ἀποκαρδιωτικά,
 Τῆς ἱστορίας τὰ γεγονότα τ' ἀπογοητευτικά,
 Καὶ ἀπὸ τότες στὸν ἥλιο ποῦ δύνει
 Δὲν εἶδα πιά τὴν καρδιά τὴ ματωμένη
 Ποῦ στάζει ἀπάνω στὴ φτωχή μας γῆ,
 Μόν' εἶδα τὴ βροχὴ ἀπὸ χρυσάφι
 Ποῦ ποτίζει τὸ δέντρο τῆς ζωῆς.

ΑΛΕΞΑΝΤΡΕΙΑ, 1918.

Γ. ΒΡΙΣΙΜΙΤΖΑΚΗΣ

ΑΔΥΝΑΜΙΑ.

Περνᾷ τὴ ζωὴ του ὅπως τὴ θέλησε,
 κι' ὅμως αἰσθάνεται μιὰ λύπη...
 Γιατί; δὲν εἶν' αὐτὸ ποῦ γύριψε,
 μὲ τόση θέρμη τόση ἀγάπη;

Φαίνεται θὰ τοῦ λείπει κάτι.
 Ἄδικα τὸν καιρὸ τοῦ ἔχασε,
 γιατί νά, ποῦ δὲ μπορεῖ νά πῇ,
 —«ἡ πολυπόθητη γαλήνη νάτη!»

Μὲ τ' ἄγνωστο σὲ τράβηξε ἡ πόλη,
 σὲ θάμπωσαν πολὺ τὰ μεγαλεῖα,
 γύρισε στίς ἀχρογιαλιές σου πάλι,
 γιὰ νὰ ξαναύρης τὴν πρώτη σου ἡσυχία.

Σκῦψε στὸ γραφτό σου, φύγε σὰν τρελλός,
 καὶ σῦρε ναύρης ἰὸν κόσμον τὸ δικό σου.

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ.

Κοντά σου δὲ θάρθῃ σὰν ἄλλους ἡ γὼ νὰ κλάρω,
 μῆτε γιὰ νὰ περάσω ἐφήμερες εὐχάριστες στιγμές.
 Θάρθῃ σὰν σ' ἐκκλησιά ἓνα κερὶ ν' ἀνάψω,
 σβύνοντας τὴ λαχτάρα μου στίς ἀχροποταμιές.

Κοντά σου δὲ θάρθῃ ἀπὸ φόβο στὴν ἀλήθεια,
 μῆτε γιατί ἀηδίασα τῆς πόλης τὴ ζωὴ.
 Ὁ πόνος δὲν ἐφώλιασε στ' ἀντρίκια μου τὰ στήθια·
 θέλω ν' ἀκούσω τῶν δεντρῶν τὴν ἄγρια βοή.

Θέλω γιὰ κάμποσο καιρὸ, τὸν ἑαυτό μου νὰ ξαναύρω,
 κι' ἂν ἴσως ἀπὸ τὴ λέπρα τῶν ἀνθρώπων γιατρευτῶ,
 θὰ γύρω ξένοιαστος στὴν ἀγκαλιά σου ὦ φύση,
 καὶ τὰ αἰσθήματα τοῦ ἄλλοτε θὰ ξομολογηθῶ.

ΑΛΕΞΑΝΤΡΕΙΑ.

ΝΙΚΟΣ ΣΑΝΤΟΠΙΝΙΟΣ